

gaaende Aar? Jeg spørger blot. Det er min Overbevisning, at Flertallet af de kommunale Nævn simpelt hen vilde være blevet nødt til at nægte at fungere, Arbejdet var blevet uoverkommeligt. Der er heller ikke, synes jeg, megen Mening i, at de bevidste Overtrædelser, der har fundet Sted — jeg behøver ikke at nævne Eks-empler, paa rette Sted kender man dem sikkert —, faar Lejlighed til at slippe for saa let Køb, og jeg spørger igen: Hvilke Følger har det ikke medført, og hvilke Følger havde det ikke kunnet medføre, om det havde været en almindelig Regel, at man ikke præsterede Aflevering, hvis der ikke i den allerseneste Tid var kommet nogle Tilførsler udefra? Vi ser, hvordan det er gaaet med Vognmændene, der har maattet købe Korn og Erstatningsmidler, der ikke var saa gode som Korn, og erklære sig ude af Stand til at faa den fulde Nytte af deres Heste. Den næste Følge har selvfølgelig været, at de, som skulde bruge og leje Vognen, har maattet betale en uforholdsmæssig større Pris, end hvis der kunde være skaffet rigeligt Korn. Og disse Kørselsudgifter har igen ligesom en Bølge bredt sig ud til Forbrugerne, som skulde have de Ting, de skulde købe, transporteret frem.

I Modsetning til Loven af 20. Marts 1919, hvor der ogsaa var lovgivet med Hensyn til Kartoffler, er der i dette Lovforslag ikke Tale om dette for Befolkningen saa vigtige Ernæringsmiddel, og da der i den senere Tid er arbejdet for, at der skulde eksporteres ret store Mængder af Kartoffel til vore Nabolande, vil jeg spørge den højtærede Indenrigsminister, om der er paatænkt en Ordning omtrent som den, man har haft de foregaaende Aar. Jeg skal ikke have det mindste imod, at der bliver eksporteret Kartoffel, og jeg synes, at det er ganske naturligt, om man vil forberede Eksporten for Efteraaret; selv om man faar en Smule mindre nu end senere, er det en betydelig Fordel, om man, for at bruge et almindeligt Udtryk, kan sælge sine Kartoffel fra Marken. Men jeg synes, at det var rart, om der, for denne Eksport blev tilladt, blev sikret de danske Forbrugere, navnlig Købstadforbrugerne, de fornødne Kartoffel, og at der blev gjort Skridt til, at man kunde faa dem frem til en rimelig Pris.

Der er paa et Omraade stor Forskel paa dette Forslag og de foregaaende, et Omraade, hvor de daarligt stillede Egne her i Landet de foregaaende Aar har fundet noget mindre Anledning til Klage,

end de maaske kan finde i Aar. Jeg sigter her til Fikseringen af Prisen paa Vaarsæd. Forholdet er det, at paa de magre Egne, hvor man væsentlig avler Rug, og hvor denne Afgrøde spiller en saa overordentlig stor Rolle, ser man ikke med særlig Venlighed til andre Egne af Landet, dels fordi de avler meget mere, dels fordi de Fragttakster, der skal lægges til ved Transporten fra de bedre Egne til de daarligere, bringer Prisen op til et Niveau, som maaske kommer til at ligge over Brødkornsprisen — jeg siger maaske, det er jo ikke afgjort, men man ser allerede nu, at nye Vaarsædspartier er handlede til ca. 38 Kr., og jeg ved ogsaa, at der tidligere netop fra disse Egne har været Deputationer hos Ministeren for at foranledige, at der blev fastsat Maksimalpris for Vaarsæden, ligesom det den Gang var Tilfældet for Brødkornet. Jeg beklager meget, at der ikke fra nogen Side er talt om at faa en Fiksering af disse Priser, ikke mindst af Hensyn til de Egne, som er rugproducerende, og som nødvendigvis maa købe Korn for at opretholde deres Kvægbestand.

Jeg beklager ogsaa, at der ikke i Lovforslaget — de to ærede foregaaende Taler har været inde paa det — er indført Værdimaaleren den hollandske Vægt. Jeg har haft Lejlighed til at se i Praksis, at Modtageren paa Statens Lagre stod magtesløs eller næsten magtesløs, naar en eller anden kom med Korn af tarvelig Beskafenhed. Jeg mener ikke dermed, at man skal fastsætte en for hele Landet gældende hollandsk Vægt som Værdimaaler, det kan man sikkert ikke være tjent med i alle Egne, men man kan bringe i fast Form de Udtryk, som man ellers bruger, naar man siger, at Egnens Gennemsnitskvalitet skal lægges til Grund. Indenfor hver Egn, jeg vil sige indenfor hvert Amts Omraade, var det meget vel muligt at fastsætte en Gennemsnitsvægt, der skulde være Normalen ved Modtagelsen. Jeg kan f. Eks. tænke mig, at man for det Amt, hvor jeg er fra, vilde være nødt til at gaa helt ned til en Vægt af 112 Pund hollandsk som Normalen, medens man maaske paa Sjælland kunde komme op paa en Gennemsnitsvægt af 116—18, for at fuld Retfærdighed kunde øves til begge Sider.

De to ærede foregaaende Ordførere, henholdsvis for Venstre (Ole Hansen) og det konservative Folkeparti (Piper), har begge været inde paa at tale om Produktionen, om, at Produktionen skulde være det alt overskyggende, og jeg giver dem